

SỐ 629

KINH PHÓNG BÁT

Hán dịch: Mất tên người dịch, nay xếp vào mục lục của Tây Tấn

Một thuở nọ, ở tinh xá Kỳ hoàn thuộc nước Xá-vệ, Đức Phật cùng các Bồ-tát, vô số Tỳ-kheo, Tỳ-kheo-ni, Ưu-bà-tắc, Ưu-bà-di, các Thiên vương, Thích, Phạm, A-tu-luân, quỷ thần, rồng, người và phi nhân đều có mặt trong pháp hội.

Đức Phật giảng nói pháp tu tập của Bồ-tát: Trải qua vô số kiếp đối với những khổ não nơi địa ngục, súc sinh, ngạ quỷ, với tất cả âu lo nên Bồ-tát hành bố thí khắp cả mười phương. Tất cả vàng bạc, châu báu, xe ngựa, nô tỳ, vợ con, đầu mắt xương thịt đều đem cho người khổ nghèo khắp mười phương mà không thương tiếc. Bấy giờ, trên cõi trời Đao-lợi có hai trăm Thiên tử đời trước hành đạo Bồ-tát chưa được vững, nghe Đức Phật cầu đạo khổ cực, nên nghĩ rằng đạo rất khó chứng đắc, bèn chuyển qua cầu đạo La-hán, Bích-chi-phật. Biết ý muốn thoái lui của các Thiên tử, Đức Phật liền biến hóa làm một người đẹp đẽ không ai bằng, bưng một trăm vị thức ăn đến trước Đức Phật, quỳ dài, chấp tay làm lễ, thưa:

–Bạch Thế Tôn! Cúi xin Thế Tôn hãy thương xót con mà nhận cơm này.

Đức Phật liền nhận. Trong chúng hội có Bồ-tát tên Văn-thù-sư-lợi đang ngồi trước Phật, thưa:

–Bạch Thế Tôn! Xin nhớ ân đức xưa.

Các Bồ-tát trong chúng hội đều nghe và lần lượt hỏi nhau: “Bồ-tát Văn-thù-sư-lợi đời trước có những ân gì với Đức Phật mà ông ta muốn được cơm của Phật?” Đức Phật thả bình bát xuống đất và bình bát lún sâu trong đất cho đến cõi của Phật Lại-tỳ-la-da, cõi tên là Ba-đà-sa. Bình bát treo lơ lửng giữa hư không. Thấy vậy, các Bồ-tát trong cõi đó quỳ dài chấp tay bạch Phật:

–Bạch Thế Tôn! Bình bát đang treo lơ lửng kia từ đâu đến, sao không rớt xuống đất?

Phật ấy bảo:

–Hãy đợi chốc lát, các ông sẽ thấy oai thần biến hóa của Bồ-tát.

Bấy giờ Phật Thích-ca Văn bảo Hiền giả Đại Mục-kiền-liên:

–Hãy đi tìm bình bát.

Đại Mục-liên liền nhập vào tám ngàn Tam-muội vào khắp tám ngàn cõi Phật nhưng không thấy, liền trở về bạch Phật:

–Bạch Thế Tôn! Con tìm bình bát rất kỹ nhưng không biết ở đâu.

Phật bảo Hiền giả Xá-lợi-phất:

–Ông hãy đi tìm bình bát.

Xá-lợi-phất nhập cả vạn Tam-muội, đi xuống qua vạn cõi Phật tìm bình bát nhưng

không có, liền trở về bạch Phật:

–Bạch Thế Tôn! Con đi xuống qua vạn cõi Phật tìm bình bát rất kỹ nhưng không thấy.

Đức Phật lại bảo Hiền giả Đại Ca-diếp đi tìm bình bát. Đại Ca-diếp liền nhập vào một vạn hai ngàn Tam-muội, lại xuống qua một vạn hai ngàn cõi Phật tìm bình bát mà không được, trở về bạch Phật:

–Bạch Thế Tôn! Con tìm bình bát rất kỹ nhưng không thấy.

Hiền giả Xá-lợi-phất thưa Bồ-tát Di-lặc:

–Thưa Nhân giả! Đại sĩ có tài cao nhiều công đức, đã đầy đủ trí tuệ, đương lai sẽ thành Phật. Chỉ có Đại sĩ biết bình bát ở đâu.

Bồ-tát Di-lặc nói với Hiền giả Xá-lợi-phất:

–Mặc dầu vào đời vị lai tôi sẽ thành Phật với công đức tròn đầy, công hạnh đầy đủ nhưng không bằng Bồ-tát Văn-thù-sư-lợi. Số lượng Bồ-tát nhiều như vạn vật cỏ cây đầy khắp hàng hà sa cõi Phật trong mười phương cũng không thể biết những ý nghĩ trong một bước chân của Đức Phật. Bồ-tát Văn-thù-sư-lợi biết Tam-muội sâu xa, chỉ có Bồ-tát Văn-thù-sư-lợi mới biết chỗ bình bát của Phật.

Hiền giả Xá-lợi-phất đến chỗ Phật quỳ dài chắp tay bạch Phật:

–Xin Thế Tôn ra lệnh cho Bồ-tát Văn-thù đi tìm bình bát.

Phật bảo Bồ-tát Văn-thù-sư-lợi:

–Ông hãy đi tìm bình bát về đây.

Bồ-tát Văn-thù suy nghĩ: “Hiền giả Xá-lợi-phất sẽ không rời khỏi tòa ngồi mà bình bát được đem về đến.” Nghĩ vậy xong, Bồ-tát Văn-thù nhập vào Tam-muội, ví như ánh sáng mặt trời xuất hiện thì không chỗ nào mà không chiếu tới. Bồ-tát nhập vào Tam-muội thì tất cả mười phương không chỗ nào mà không đến. Từ trong áo ca-sa, Văn-thù thò tay xuống khám xét qua mười cõi Phật. Từng mỗi đốt ngón tay phát ngàn vạn vừng ánh sáng, mỗi đầu ánh sáng đều có một hoa sen. Trên mỗi hoa sen có một Bồ-tát đều ngồi giống như Văn-thù. Cõi phương dưới ấy có Phật Liên Hoa Thượng, tất cả Bồ-tát đều nghe âm thanh của Phật Thích-ca Văn cảm tạ chư Phật, lại nghe âm thanh từ xa của Bồ-tát Văn-thù lễ lạy chư Phật. Như vậy là tay Văn-thù đã đến cõi Phật Lại-tỳ-la-da. Các Bồ-tát trong cõi ấy đều bạch Phật:

–Tay ấy là của ai mà không thấy biên giới.

Phật Lại-tỳ-la-da nói với các Bồ-tát:

–Qua vô biên vô số cõi Phật nơi phương trên có cõi tên là Sa-ha-lâu-đà, Phật nơi cõi ấy hiệu Thích-ca Văn, có Bồ-tát ngồi phía trước tên Văn-thù phóng ra ánh sáng rất kỳ diệu, trí tuệ không ai sánh bằng, đã làm đủ mọi sự biến hóa như vậy.

Các Bồ-tát bạch Phật:

–Chúng con đều muốn được diện kiến Phật Thích-ca Văn và Bồ-tát Văn-thù.

Đức Phật Lại-tỳ-la-da từ trên trán phóng ra ngàn ức ánh sáng chiếu vô số cõi Phật ở phương giữa. Vừa đến cõi Phật Thích-ca, các Bồ-tát hỏi Phật:

–Nay có khói sáng của lửa dữ phát ra. Trong chốc lát lửa phát ra đó là lửa nơi địa ngục phải không?

Phật bảo:

–Chớ nói như vậy, đó chẳng phải là lửa nơi địa ngục. Lửa ấy ở trong cõi Sa-ha-lâu-đà của Phật Thích-ca.

Các Bồ-tát hỏi Phật:

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

–Vì sao gọi là Sa-ha-lâu-đà và sao có lửa dữ như vậy?

Phật bảo các Bồ-tát:

–Cõi Sa-ha-lâu-đà có ba độc xấu ác lẫn lộn: Tham dục, sân hận, ngu si.

Các Bồ-tát bạch Phật:

–Các Bồ-tát trong cõi Sa-ha-lâu-đà nhẫn nhục không sân giận, làm những việc đáng làm.

Phật bảo các Bồ-tát:

–Người trong cõi Phật Thích-ca dù có bị mắng chửi, khinh khi, đánh đập Bồ-tát, nhưng Bồ-tát nhẫn nhục không bao giờ sân giận, lại thương xót mọi loài trong mười phương và mong muốn họ được độ thoát. Tất cả đều nhờ oai thần của Bồ-tát gia hộ. Vì sự nhẫn nhục của Bồ-tát cho nên gọi là Sa-ha-lâu-đà.

Các Bồ-tát bạch Phật:

–Nghe Phật dạy! Chúng con rất vui mừng, sẽ không sinh vào chỗ con người tệ ác trong cõi Phật Thích-ca.

Phật Lại-tỳ-la-da dạy các Bồ-tát:

–Đừng nói như vậy, đừng nói như vậy! Các ông không thể nào biết được ý nguyện của các Bồ-tát trong cõi Sa-ha-lâu-đà được đâu.

Phật nói:

–Ta sẽ nói cho các ông biết: Có Đức Phật ở phương Đông hiệu Đầu Ý. Cõi ấy tên Ha-ba-ly-ma-đề-đà-nhạ.

Bồ-tát trong cõi của Phật Đầu Ý hành trì pháp Lục độ đều rất ráo nhưng không bằng Bồ-tát cõi Sa-ha-lâu-đà hành trì pháp Lục độ trong một ngày một đêm. Vị ấy luôn nghĩ đến sự đau khổ của chúng sinh nơi mười phương và mong cho họ được độ thoát. Vì sao? Người trong cõi Sa-ha-lâu-đà tu hành khổ cực. Ví như khi một cõi Phật bị lửa thiêu đốt, có người mặc áo mới từ phương Đông đi đến vào trong lửa, rồi từ trong lửa đi ra phía Tây. Khi người ấy ra khỏi lửa, không bị cháy, điều đó có khó chăng?

Các Bồ-tát thưa:

–Bạch Đức Thiên Trung Thiên! Rất khó.

Phật nói:

–Bồ-tát trong cõi Sa-ha-lâu-đà tu hành trong một ngày một đêm bị khinh khi mắng chửi, nhưng Bồ-tát nhẫn nhục, không sân giận, giống như người đi trong lửa kia vậy, thân không bị nạn thiêu đốt, nhưng vẫn không bằng Bồ-tát ấy trăm lần, ngàn lần, vạn lần, ức lần.

Hai vạn Bồ-tát bạch Phật:

–Chúng con muốn lên cõi Sa-ha-lâu-đà để cúng dường Phật Thích-ca Văn và các Bồ-tát Văn-thù...

Đức Phật Lại-tỳ-la-da nói với các Bồ-tát:

–Muốn đến cõi Sa-ha-lâu-đà thì trước hết các ông hãy điều phục tâm ý của mình. Ví như đại địa được hương hoa vật tốt mà không vui, bị phân thối, đờm giải, máu mủ đầy dẫy cũng không sân giận.

Phật nói:

–Vì cớ gì mà ta nói như vậy? Vì trong cõi của Đức Phật Thích-ca Văn có Bồ-tát, đời trước từng cúng dường rất nhiều chư Phật. Hạng người có công đức ấy, đối với lòng lành, dùng lời nói dạy dỗ, nay sinh trong đời ác này.

Các Bồ-tát bạch Phật:

–Các Bồ-tát ở nơi cõi Sa-ha-lâu-đà nhiều đời trước đã cúng dường chư Phật, để cầu đạo rộng lớn. Vì sao lại sinh vào chỗ người xấu ác trong cõi Sa-ha-lâu-đà?

Phật bảo các Bồ-tát:

–Có hai nhân duyên. Đời nay sinh vào cõi Sa-ha-lâu-đà vì đời trước đã cùng Phật Thích-ca Văn tu hành cầu quả vị Phật cho nên đời đời ở bên nhau. Và lại có Bồ-tát, đời trước tạo ác rất nhiều cho nên sinh vào cõi ác xấu ấy.

Các Bồ-tát bạch Phật:

–Nay các Bồ-tát sinh vào cõi Sa-ha-lâu-đà nhờ nhân duyên gì mà trừ bỏ được ác đời trước?

Phật nói:

–Nếu thiện nam, thiện nữ sinh vào cõi Sa-ha-lâu-đà tìm cầu đạo Bồ-tát, sinh vào nhà nghèo khổ, nhờ nhân duyên ấy mà trừ bỏ đi sự xấu ác đời trước. Người nhiều bệnh tật nên trừ bỏ sự xấu ác đời trước. Gặp cha mẹ, anh em, vợ con đau ốm, qua đời, đau buồn thảm thiết, nhờ đó mà trừ bỏ tội ác đời trước. Lại gặp các quan quyền sợ sệt bỏ cha mẹ nhà cửa tài sản để chạy trốn, lưu lạc sầu khổ, nhờ đó mà trừ tội ác đời trước. Một ngày nợ mất cả tài sản sự nghiệp đến nỗi cùng cực, nhờ đó mà trừ bỏ tội ác đời trước.

Hoặc sinh trong đất nước hung ác, vốn bị nước khác đánh tan, bỏ chạy sầu khổ không chỗ dung thân, nhờ đó mà hết tội ác đời trước.

Hoặc sinh vào loại người xấu ác nghèo khổ, mặt mày xấu xí, ung nhọt, mắt mờ, tai điếc, không sánh bằng người, cha mẹ, anh em, vợ con, dòng họ đều căm ghét, người ấy sầu khổ, nhờ đó mà trừ được tội ác đời trước.

Hoặc nghe có đạo tốt thì vui mừng, muốn tìm minh sư dạy bảo, thầy có dạy bảo kinh đạo thì bưng sáng, thọ nhận còn không gặp minh sư thì buồn rầu, nhờ đó mà trừ hết tội ác ở đời trước.

Hoặc nghe đồn phương xa có thầy cao minh, trí tuệ thông đạt, muốn đến đó để học kinh, nhưng thân thể thì bệnh hoạn gầy ốm tay chân co quắp không thể cử động được vàng bạc vật dùng thì thiếu thốn, không có bạn bè nên không thể đi, nghĩ tới những điều đó lại sầu khổ, nhờ vậy mà trừ hết tội ác đời trước.

Hoặc có người đi cầu thầy giỏi, muốn theo học kinh, Đại sư thì sáng suốt thông đạt, biết đạo giải thoát, còn đệ tử thì ngu si, không có trí tuệ, ý mù mờ, liền sầu khổ, nhờ đó mà trừ bỏ tội lỗi đời trước. Nếu có thầy giỏi muốn dạy đệ tử thông suốt kinh đạo và những việc thế gian, nhưng đệ tử ngu si không thể tiếp nhận, liền rời bỏ thầy mà đi, sau đó trở về, nhớ lại những lời răn dạy của Pháp sư nên rất vui mừng, lòng hối hận, buồn lo, nhờ đó nên hết tội ác ở đời trước.

Hoặc có người cầu đạo Bồ-tát, nằm mộng thấy oan gia cầm binh khí đao kiếm tìm đuổi, rất sợ hãi, vì trong mộng sợ hãi khủng khiếp nên hết tội ác đời trước.

Hoặc có thiện nam, thiện nữ hành Bồ-tát tại gia, tội ác đời trước chưa hết, nên chết sẽ bị đọa trong địa ngục chịu khổ đau một kiếp. Được thầy giỏi dạy dỗ rồi sám hối trong một ngày một đêm thì hết bệnh nơi thân, tâm không bị đọa vào địa ngục nữa.

Đức Phật Lại-tỳ-la-da vừa nói xong thì Bồ-tát Văn-thù-sư-lợi duỗi tay ra lấy bình bát. Cõi của Phật Lại-tỳ-la-da và vô số cõi Phật ở phương giữa, trên đến cõi của Phật Thích-ca Văn đều chấn động lớn. Tất cả mọi người đều kinh hãi. Hiền giả Xá-lợi-phất đến trước quỳ dài chấp tay thưa Phật:

–Vì lý do gì mà đại địa chấn động như vậy, làm cho ai cũng đều kinh hãi?

Phật bảo Hiền giả Xá-lợi-phất:

–Mặt đất chấn động như vậy là do Bồ-tát Văn-thù-sư-lợi tìm lại bình bát đó.

Hiền giả Xá-lợi-phất hỏi Phật:

–Bình bát ấy ở đâu?

Phật nói:

–Bình bát ấy ở nơi phương dưới, qua vô số cõi Phật có Đức Phật hiệu Lại-tỳ-la-da, cõi ấy tên là Ba-đà-sa. Hiện nay bình bát đang ở đó.

Hiền giả Xá-lợi-phất thưa Phật:

–Nay các Bồ-tát, A-la-hán, Trời, Người, A-tu-la, Quỷ thần, Rồng muốn thấy cõi Phật Lại-tỳ-la-da ở phương dưới và các cõi Phật nơi phương giữa, muốn được tận mắt thấy Văn-thù-sư-lợi biến hóa để lấy bình bát.

Bấy giờ Đức Phật từ dưới chân phóng ra trăm ức ánh sáng chiếu khắp vô số các cõi Phật ở mười phương. Như vậy làm cho tất cả các Bồ-tát ở cõi của Đức Phật Lại-tỳ-la-da, thấy rõ Bồ-tát Văn-thù-sư-lợi biến hóa lấy bình bát.

Khi ấy, các Bồ-tát, các chúng Trời, Người, A-tu-luân, Quỷ, Thần, Rồng đều rất hoan hỷ. Các A-la-hán thì rất ưu buồn, tuôn nước mắt. Họ nói:

–Bồ-tát hãy còn có thể biến hóa, làm những việc đáng làm như vậy huống gì là ánh sáng nơi oai thần của Phật thật khó có thể tạo được. Chúng ta thà vào trong địa ngục trăm kiếp, sau khi ra khỏi, được nghe pháp của Bồ-tát mà phụng hành, lo gì không đạt được sở nguyện.

Các Bồ-tát trong cõi Phật Lại-tỳ-la-da và vô số Bồ-tát ở vô số các cõi Phật đều lên đến chỗ Phật Thích-ca Văn. Các Bồ-tát suy nghĩ: “Hãy đi đến cúng dường Phật Thích-ca Văn.” Trong đó, có Bồ-tát rải hoa che lấp một cõi Phật, có Bồ-tát rải hương thơm, có Bồ-tát rải áo trời, có Bồ-tát rải vàng bạc châu báu; có Bồ-tát thổi các âm nhạc, các Bồ-tát trong một cõi Phật như vậy đều đến trước Phật, đầu mặt sát đất lễ lạy Phật rồi lui ra qua bên ngồi. Bồ-tát Văn-thù-sư-lợi lấy bình bát ra khỏi đại chúng. Các Bồ-tát, A-la-hán, Trời, Người, A-tu-luân, Quỷ thần, Rồng đều hoan hỷ.

Hiền giả Xá-lợi-phất đứng dậy đến trước Phật quỳ dài, chắp tay, thưa:

–Bồ-tát Văn-thù-sư-lợi có những ân đức gì với Đức Phật mà sao hôm nay nói phải nhớ đến ân xưa?

Phật dạy Hiền giả Xá-lợi-phất:

–Trải qua vô số kiếp về trước có Đức Phật hiệu là La-đà-na-kỳ, có sáu vạn Tỳ-kheo A-la-hán, bảy ức hai ngàn vạn Bồ-tát. Trong số chúng Bồ-tát có một vị tên Nhạ-na-la-da, sáng sớm thức dậy vào thành khát thực. Khi bát đầy trở về đi dọc theo ven đường, có một nữ mẫu đang bế con ông trưởng giả tên là Duy-ma-la-ba-hưu.

Thấy vị Sa-môn ôm bát đi tới, đứa bé chạy đến chỗ vị ấy. Sa-môn lấy đường phèn, bánh đưa cho đứa bé. Đứa bé ăn rất ngon và đi theo ông ta. Nữ mẫu cũng đi theo giữ bé. Đứa bé ăn hết rồi thì bánh hiện ra như cũ. Bé định quay về, nhưng Sa-môn lại lấy bánh đưa cho nữa. Ăn bánh rồi đứa bé liền theo Sa-môn, ra khỏi thành đến chỗ Phật, bé thấy Phật đẹp đẽ, thân có ba mươi hai tướng tốt và tám mươi vẻ đẹp, bé nhìn không thấy chán, thấy các Bồ-tát và Tỳ-kheo, nó rất vui mừng. Sa-môn liền dạy đứa bé đi rửa tay, súc miệng và đưa bánh trong bát cho đứa bé bảo đến dâng cúng Phật: “Nay ông được an ổn sau này được phước lớn.” Đứa bé liền nhận bát bánh đem đến trước Phật, trực tiếp lấy bánh đặt vào trong bình bát của Phật, rồi qua dâng cúng cho các Bồ-tát và Tỳ-kheo tăng. Tất cả đều được no nê mà bát bánh vẫn còn như cũ. Cúng Phật, Bồ-tát và Tỳ-kheo

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

tăng như vậy suốt bảy ngày, đứa bé rất hoan hỷ tự nói: “Nay ta dâng một bát bánh cúng Phật, Bồ-tát và Tỳ-kheo tăng bảy ngày đầy đủ, chắc chắn được phước, nhờ một công đức ấy mà được thành Phật.”

Phật bảo các Bồ-tát và A-la-hán:

–Đây là ân đức thuở xưa. Bồ-tát Nhạ-na-la-da nay chính là Bồ-tát Văn-thù đây vậy. Đứa bé Duy-ma-la-ba-hưu thuở ấy nay chính là ta. Nay ta được thành Phật có ba mươi hai tướng tốt và tám mươi vẻ đẹp, với oai thần tôn quý, độ thoát khắp mười phương. Tất cả chúng sinh đều nhờ ân của Bồ-tát Văn-thù-sư-lợi, vị ấy vốn là thầy của ta. Vô số chư Phật đời quá khứ đều là đệ tử của Bồ-tát Văn-thù-sư-lợi. Người ở đời vị lai cũng nhờ oai thần ân sức của Bồ-tát Văn-thù mà thành tựu. Ví như đứa trẻ thế gian có cha mẹ, Văn-thù là cha mẹ trong Phật đạo.

Khi Phật giảng nói kinh này, có hai trăm Bồ-tát trên cõi trời Đao-lợi suy nghĩ: “Phật vốn nhờ Văn-thù giáo hóa để tạo công đức thành Phật. Vì sao ở trước Phật, Văn-thù không thành Phật?”

Phật nói:

–Vì Bồ-tát Văn-thù đi sâu vào thiện quyền để giáo hóa chúng sinh cho nên chưa chứng đạo.

Phật bảo các Bồ-tát và bốn chúng Tỳ-kheo:

–Hai trăm Bồ-tát ở cõi trời trước đây muốn lui lại để giữ quả nhĩ thừa, do thấy Bồ-tát Văn-thù biến hóa, ta phải báo ân nên nay đều phát tâm Vô thượng Bồ-đề tu đạo Bồ-tát, đời sau đều sẽ thành Phật.

Phật giảng nói kinh này xong, các Bồ-tát, Tỳ-kheo tăng, các chúng Trời, Người, A-tu-luân, Quỷ thần, Rồng đều rất vui mừng, đứng dậy lạy Phật và lui ra.

